

304

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 27 stycznia 1954 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 15 lipca 1953 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 15 lipca 1953 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów (Monitor Polski Nr A-70, poz. 852) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 21 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Lekarz, uznany za specjalistę I lub II stopnia w trybie ustalonym dla uznawania za specjalistów lekarzy wojskowych, jest specjalistą I lub II stopnia w rozumieniu niniejszego zarządzenia.”;

2) po § 25 dodaje się nowy § 26 w brzmieniu:

„§ 26. 1. Lekarze, którzy przed dniem 31 grudnia 1953 r. przepracowali okres przewidziany w niniejszym zarządzeniu w zakresie mikrobiologii, chorób zakaźnych, medycyny sądowej, fizjoterapii, higieny ogólnej, higieny komunalnej, higieny żywienia i żywności, higieny pracy, higieny szkolnej lub higieny morskiej, mogą być uznani za specjalistów odpowiedniego stopnia na pod-

stawie orzeczenia komisji weryfikacyjnej powołanej przez Instytut Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich.

2. Lekarz, ubiegający się o uznanie za specjalistę w trybie określonym w ust. 1, powinien w terminie do dnia 30 marca 1954 r. wnieść podanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) — wydział zdrowia, w którym jest zarejestrowany. Do podania należy załączyć dowody stwierdzające wykonywanie zawodu w danej dziedzinie medycyny.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) — wydział zdrowia, po zasięgnięciu opinii zespołu specjalistów wojewódzkich przesyła podanie do Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich.”;

3) dotychczasowy § 26 oznacza się jako § 27.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

305

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DRZEWNEGO I PAPIERNICZEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI MATERIAŁOWEJ

z dnia 29 grudnia 1953 r.

w sprawie ustalenia gatunków makulatury i warunków technicznych obowiązujących przy dostawie makulatury dla przemysłu papierniczego.

Na podstawie § 9 uchwały nr 456 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w sprawie gospodarki makulaturą (Monitor Polski Nr A-51, poz. 691) zarządza się, co następuje:

§ 1. Gatunki makulatury i warunki techniczne obowiązujące przy dostawie makulatury dla przemysłu papierniczego określa załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu Drzewnego
i Papierniczego: J. Knapik

Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej:
w z. E. Sznajder

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Drzewnego i Papierniczego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej z dnia 29 grudnia 1953 r. (poz. 305).

GATUNKI MAKULATURY I WARUNKI TECHNICZNE OBOWIĄZUJĄCE PRZY DOSTAWIE MAKULATURY DLA PRZEMYSŁU PAPIERNICZEGO

A. Wstęp.

1. U s t a l e n i a dotyczą makulatury używanej jako jednego z surowców do wytwarzania papieru, tektury i innych wyrobów papierniczych.

2. O k r e ś l e n i e. Makulatura jest to wybrakowany, zadrukowany, zapisany lub w inny sposób wykorzystany i nie nadający się już do użytku papier, karton

i tektura w formie wytworu bądź przetworu papierniczego. Za makulaturę uważa się również ścinki papieru, kartonu lub tektury nie nadające się ze względu na swój ograniczony format do dalszego użytku.

3. O z n a c z e n i e g a t u n k ó w. W zależności od przeznaczenia, składu surowców włóknistych, stopnia zadrukowania lub zapisania, stopnia zanieczyszczenia i barwy rozróżnia się 15 gatunków makulatury;